

Той бързо си наплиска лицето и излѣзе на площадката при входа. Подъ голѣмия пѣстъръ надписъ: „Циркъ Надежда“, баща му бѣ вече помелъ и редѣше знамената.

— Хубава работа ще имаме днесъ, Севдалине! — каза бащата. — Нахрани животнитъ, ела да закусимъ и ние, та следъ малко ще почваме. Камбанитъ вече втори пѣтъ биятъ: църква скоро ще пустне.

Три години вече, за Врѣбница и Великденъ, тѣ идваха въ тоя градъ. Тука още първата година майката на Севдалина, хубавата яздачка Надежда, падна смъртно носно отъ коня

си на едно преставление и бѣ погребана въ тукашнитъ гробища. Тогава Севдалинъ бѣше по-малъкъ и знаеше най-деки тѣ акробатски упражнения. Но оттогава трѣбваше той да замѣсти майка си въ общата работа. После дойде друго нещастие. Миналото лѣто тежки желѣзни топки паднаха върху гърдитъ на баща му. Той почна

да кашли и не можеше да работи. Севдалинъ трѣбваше да замѣсти и него.

Следъ църковенъ отпускъ, всичко на панаира се изпълни съ хора и замърда, като мравунякъ. Вѣяха се знамена. Гърмѣха музика и латерни. Крещѣха акробати. Въ палаткитъ стреляха. А надъ главитъ на

посетителитъ се разхождаха гроздове червени и сини балончета.

Трупата на „Циркъ Надежда“ бѣше малка. Тя се състоеше отъ Пони — малкото конче, Янъ — кучето, маймуната Мица съ малко маймунче, отъ което тя не се раздѣляше, и три-

ма души: фокукнисътъ Сандо, който глъташе огънь и разиграваше кукли, жена му Катя, която яздѣше Пони и играеше по вжже и Севдалинъ, най-главниятъ въ трупата. Той бѣше акробатъ, смѣшникъ и началникъ на всички въ общитѣ игри. Бащата продаваше билети при входа и канѣше посетители съ звънецъ.